ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΜΙΛΤΟΝ ΟΥΙΛΛΙΑΜΣΟΝ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΣΑΣ

Ο δόκτωρ Μπράντ ἄνοιξε μόνος του τὴν πορτα τοῦ γραφείου. Τ' ἀγαθὰ καὶ γαλανὰ μάτια του κύτταξαν παράξενα τὴν ὥμορφη ξένη.

—Περάστε, λοιπόν, ἀγαπητὴ κυρία, εἶπε. Καθῆστε.

—Γιατρέ ! φώναξε ἐκείνη. Δὲν μὲ γνωρίζεις ; Εἶμαι ἡ Ἔλσα Μπόγκαρτ.

—Μὰ βέβαια !... ψιθύρισε ἐκεῖνος κατάπληκτος. Ἐσεῖς εἶσαστε ἡ νοσοκόμα Μπόγκαρτ !... Σᾶς ἔβλεπα πάντα μὲ τὴ στολή. Ποῦ νὰ σᾶς γνωρίσω τώρα μ' αὐτὸ τὸ ὡραῖο φόρεμα ;

Ἡ ὥμορφη Ἔλσα τότε, μὲ σοβαρὴ καὶ συγκινημένη φωνή, τοῦ ἐξήγησε :

—Ἔρχομαι νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν Ἄντερσεν.

—Ἀλήθεια ; ἔκανε ὁ γιατρός. Γιὰ σταθῆτε, πότε συνέβη τὸ δυστύχημα ; Ἔχουν περάσει μερικοὶ μῆνες ;

—Ἕνας χρόνος σχεδόν, γιατρέ !...

—Ποιὸς εἶνε ὁ γιατρός του ; Ὁ Χουάϊτ ;

—Μάλιστα.

—Δὲν μποροῦσε νὰ κάνη καλύτερη ἐκλογή.

—Ναί, γιατρέ, εἶμαι σύμφωνη σ' αὐτό. Μὰ ὁ δόκτωρ Χουάϊτ δὲν ἔχει πειὰ καμμιὰ ἐλπίδα.... Ὁ κύριος Ἄντερσεν δὲν θέλει νὰ γίνη καλά. Ἀκοῦτε, γιατρέ ; Δὲν θέλει ! Πῶς μπορεῖ ὁ δόκτωρ Χουάϊτ νὰ γιατρέψη ἕναν ἄρρωστο, ποὺ πιστεύει ὅτι ἔγινε αἰτία τοῦ θανάτου τῆς γυναίκας του !...

Ὁ δόκτωρ Μπράντ, μὲ τὰ φωτεινὰ μάτια του προσηλωμένα στὰ χαρτιὰ τοῦ γραφείου του, συλλογίστηκε λίγο κ' ὕστερα τῆς εἶπε :

—Ἤξερα τὴν Ἀγνὴ Ἄντερσεν ἀπὸ μικρή. Ἤμουν ὁ γιατρὸς τῆς οἰκογενείας της... Ὅταν λοιπὸν τὸ αὐτοκίνητο χτύπησε πάνω στὰ σίδερα τῆς γέφυρας, εἶμαι βέβαιος πὼς πέθανε ἀμέσως, δίχως νὰ ὑποφέρη. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε μιὰ παρηγοριὰ γιὰ τὸν Ἄντερσεν !...

—Κι' ὅμως, γιατρέ, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο βασανίζεται !... στέναξε ἡ Ἔλσα Μπόγκαρτ. Θὰ μποροῦσε τώρα νὰ ξαναγυρίση πάλι στὴ ζωὴ καὶ νὰ ξαναρχίση τὶς δουλειές του Μὰ δὲν θέλει ! Ἑβδομάδες ἀλόκληρες φώναζε κάθε βράδυ στὸν ὕπνο του : «Ἀγνή, συγχώρεσέ με !» Ὤ, ἦταν τρομερό ! Δὲν μποροῦσα νὰ τὸν ἀκούω ! Μοῦ ξέσχιζε τὴν καρδιά. Καὶ ξέρεις, γιατρέ !... Ἐκείνη τὴ νύχτα ὁ Φράντς εἶχε πῆ. Μὰ κι' ἡ Ἀγνὴ ἦταν μεθυσμένη. Γύριζαν ἀπὸ ἕνα χορό, ποὺ εἶχε κρατήσει ὥς τὸ πρωΐ. Ὁ Φράντς τρελλαίνεται γιὰ τὰ κόκταιλς. Ἤπιε λοιπὸν ἕνα σωρό, δίχως νὰ συλλογίζεται ὅτι θὰ ὡδηγοῦσε ὕστερα τὸ αὐτοκίνητο... Μόλις ὅμως μπῆκαν στὴ γέφυρα, τὸ τιμόνι τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια... Κι' ἔτσι ἔγινε τὸ δυστύχημα... Ἔπειτα, ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι, ἀκίνητος, δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ συλλογίζεται ἐκεῖνες τὶς τραγικὲς στιγμές. Καὶ κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτό του, ὅτι ἦταν ἕνας δολοφόνος κ' ὅτι δὲν εἶχε κάνει κανένα καλὸ στὴ ζωή του. Κι' ἔτσι ἀρρώστησε κ' ἔγινε νευρασθενής, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔπαθα τίποτε σ' ἐκεῖνο τὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα. Γιατρέ, δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ τὸν ὑποφέρω ! Κι' ὁστόσο, δὲν γνώρισα κανέναν ἄλλο ἄνθρωπο πιὸ καλό, πιὸ εὐγενικό, πιὸ ἀξιολάτρευτο ἀπὸ τὸν Φράντς ! Τότε λοιπὸν κ' ἐγὼ τοῦ εἶπα.....

Ὁ γιατρὸς σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ πέρασε ἀργὰ τὸ χέρι του στὰ κάτασπρα μαλλιά του. Ἔπειτα ἔπιασε τὸ ἀριστερὸ χέρι τῆς ὥμορφης Ἔλσας Μπόγκαρτ, τὴν κύτταξε μὲ καλωσύνη στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε :

—Ἐμπρός !... Μὴ διστάζετε !... Ἐξομολογηθῆτε μου τὸ μυστικό σας.

—Ἀκοῦστε, γιατρέ... ἔκανε μὲ δακρυσμένα μάτια ἡ ὡραία Ἔλσα. Ἕνα βράδυ ὁ Φράντς παράτησε πειὰ τὶς πυτζάμες του καὶ φόρεσε τὸ φράκο του. Ἤθελε νὰ πάη στὸ θέατρο. Μὲ παρακάλεσε καὶ μένα νὰ φορέσω τὴ μαύρη μου τουαλέττα καὶ νὰ τὸν συνοδεύσω. Εἶχε ἀλλάξει... Εἶχε γίνει καλά ! Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ὑποφέρη τὸ κλείσιμο μέσα στὸ σπίτι. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξί μου, ὅταν γύρισα ἕτοιμη κι' εἶδα τὸν Φράντς νὰ ἔχη κρύψει τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του καὶ νὰ κλαίη σὰν μικρὸ παιδί. «Δὲν μπορῶ !...», στέναζε. «Ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τῆς Ἀγνῆς ! Ἐγώ !... Ὤ, Θεέ μου !» Τότε λοιπὸν πῆρα τὴν ἀπόφασι καὶ τοῦ εἶπα ὅτι θὰ πατοῦσα ἕναν ὅρκο μου καὶ θὰ τοῦ φανέρωνα ἕνα μυστικό. Ξέρεις, γιατρέ... Ἡ Ἀγνὴ κι' ἐγὼ ἤμαστε φίλες ἀπὸ μικρές. Ἔπειτα ἐργαζόμαστε στὴν ἴδια κλινική. Ἤμαστε σὰν δυὸ ἀδελφές... Εἶπα λοιπὸν τοῦ Φράντς ὅτι ἡ Ἀγνὴ εἶχε γοιώσει μιὰ μέρα ἕναν παράξενο πόνο στὸ στῆθος κι' ὅτι πήγαμε μαζή σ' ἕνα γιατρὸ γιὰ νὰ δῆ τί εἶχε... Κι' ὁ γιατρὸς τῆς εἶπε ὅτι ἦταν ἄρρωστη, ὅτι εἶχε τὴν ἴδια ἀρρώστεια, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα της...

Ἡ Ἔλσα σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ὁ γιατρὸς τότε χαμογέλασε καὶ συνέχισε αὐτὸς τὴν ἐξομολόγησί της :

—Εἴπατε τότε τοῦ Ἄντερσεν ὅτι ὁ γιατρὸς κατάλαβε ἀπὸ τὴ διάγνωσι ὅτι ἡ Ἀγνὴ ἦταν στηθικὴ κι' ὅτι μὲ τὸ αὐτοκινητιστικὸ ἐκεῖνο δυστύχημα τὴν εἶχε λυτρώσει δίχως νὰ τὸ θέλη ἀπὸ ἕναν μαρτυρικὸ θάνατο...

—Ναί, γιατρέ... Αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦ εἶπα : ὅτι ἡ Ἀγνὴ ἤθελε νὰ πεθάνη κ' ὅτι ἐπιθυμοῦσε ἕνα ξαφνικὸ θάνατο, γιὰ νὰ μὴ μάθη αὐτός, ὁ Φράντς, τὴν κρυφὴ ἀρρώστεια της... Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις ἦταν τὸ καλύτερο φάρμακο γιὰ τὸν Φράντς. Ἔπαψε σιγὰ - σιγὰ νὰ στενοχωριέται κ' ἕνα βράδυ πάει....

Ἡ ὥμορφη Ἔλσα σταμάτησε, γιὰ νὰ σκουπίση τὰ δάκρυά της.

—Ἕνα βράδυ, λοιπόν, γιατρέ, ἑτοιμαζόμαστε νὰ βγοῦμε ἔξω. Ἐγὼ στεκόμουν μπροστὰ στὸ πιάνο κ' ἔπαιζα μὲ τὰ πλῆκτρα. Ὁ Φράντς ἦταν σὰν ἀφηρημένος. Καὶ ξαφνικὰ μοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ μὲ πάρη γυναῖκα του ! Μοῦ ὡρκιζόταν ὅτι τὸν εἶχα σώσει κ' ὅτι θὰ τρελλαινόταν ἂν δὲν τοῦ ἔλεγα τὸ μυστικὸ τῆς Ἀγνῆς. Μὰ ἐγώ....

—Γιατί δὲν τὸν παίρνετε, ἀγαπητή μου ; τὴν ρώτησε ἔκπληκτος ὁ δόκτωρ Μπράντ. Καταλαβαίνω πὼς τὸν ἀγαπᾶτε...

—Ὤ, ναί, γιατρέ, τὸν ἀγαπῶ τρελλά. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ. Γιατί τοῦ εἶπα ψέμματα πὼς ἦταν ἄρρωστη ἡ Ἀγνή. Τοῦ εἶπα αὐτὸ τὸ ψέμμα, γιὰ νὰ τὸν σώσω... Ὅταν λοιπὸν τοῦ ἀρνήθηκα, ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὸν παντρευτῶ, μὲ κύτταξε μ' ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα, γεμάτο ὑποψία... Γιατρέ, ὁ Φράντς δὲν πρέπει νὰ καταλάβη ὅτι τοῦ εἶπα ψέμματα ! Θὰ ἀρρώσταινε πάλι, ὅπως πρῶτα... Κι' ἐγὼ τότε, γιὰ νὰ τὸν σώσω κ' ὄχι γιὰ τὸ συμφέρον μου, τοῦ εἶπα τ' ὄνομα τοῦ γιατροῦ ποὺ εἶχε κυττάξει τὴν Ἀγνή...

Ἡ Ἔλσα, κατάχλωμη, στάθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα πρόσθεσε :

—Τοῦ εἶπα τὸ δικό σας ὄνομα, γιατρέ...

Ὁ δόκτωρ Μπράντ κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Καταλαβαίνω... εἶπε.

Ἡ Ἔλσα τότε τὸν κύτταξε ἱκετευτικὰ στὰ μάτια.

—Ναί... ψιθύρισε. Ὁ Φράντς θέλει νὰ πᾶτε τώρα, ἀμέσως, στὸ σπίτι του. Θέλει ν' ἀκούση ἀπὸ τὸ στόμα σας...τὸ ψέμμα μου !...

Ὁ δόκτωρ Μπράντ χαμογέλασε.

—Κι' ἐσεῖς, τῆς εἶπε, θέλετε νὰ πάω... Δὲν εἶν' ἔτσι ; Θέλετε νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἐξέτασα ἐγὼ τὴν Ἀγνὴ κι' ὅτι μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὸ ἔλεγε στὸν ἄνδρα της ;

—Ὤ, γιατρέ, κάντε το αὐτὸ γιὰ τὸν Φράντς !... Ὄχι γιὰ μένα !... Γιὰ τὸν Φράντς, γιατρέ !...

—Εἶμαι πρόθυμος !... τῆς ἀπάντησε ὁ δόκτωρ Μπράντ. Καὶ ξέρετε γιατί ; Γιατί αὐτὸ ποὺ μὲ παρακαλεῖτε νὰ πῶ, εἶνε, ἀπὸ μιὰ παράξενη σύμπτωσι, ἡ μόνη ἀλήθεια !...

Ἡ Ἔλσα ἔγινε κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ συγκίνησι.

—Δὲν εἶνε ἀλήθεια !... φώναξε μὲ παράπονο, ξεσπῶντας σὲ λυγμούς.

Ὁ δόκτωρ Μπράντ χαμογέλασε καὶ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

—Λοιπόν, ἔκανε, πρέπει νὰ βεβαιωθῆτε μόνη σας ὅτι εἶνε ἀλήθεια. Ἀνοίξτε ἐκεῖνο τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου... Δὲν σᾶς εἶπα, ἀγαπητή μου, ὅτι ἤμουν ὁ γιατρὸς τῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγνῆς ; Δὲν σᾶς εἶπα ὅτι πῆρα ἤξερα ἀπὸ μικρή ; Πάρτε τώρα ἕνα γαλάζιο φακελλο ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ συρτάρι. Τί γράφει ἀπ' ἔξω ;

Ἡ ὡραία Ἔλσα, σασπισμένη, διάβασε μηχανικά :

—«Ἄντερσεν Ἀγνή»...

—Καὶ τώρα, δὲν χρειάζεσθε πειὰ τὸ γέρο φίλο σας... τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη. Μέσα στὸ φάκελλο εἶνε ἡ διάγνωσίς μου, ποὺ εἶχα κάνει τῆς Ἀγνῆς, γιατί ἡ ἄτυχη αὐτὴ νέα ἦταν πραγματικὰ ἄρρωστη... Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ πείσετε τώρα τὸν Φράντς ὅτι δὲν τοῦ εἴπατε ψέμματα.

Καὶ φιλῶντας στὸ μέτωπο τὴν Ἔλσα, τὴν ἀποχαιρέτησε.

Ἔπειτα, στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας, τῆς φώναξε :

—Μὴν ξεχάσετε νὰ μὲ καλέσετε στὸ γάμο σας !... Εἴσαστε τόσο συμπαθητικοί, ἐσεῖς οἱ ἐρωτευμένοι !...

Καὶ γύρισε στὸ γραφεῖο του, μ' ἕνα ἀγαθὸ χαμόγελο στὰ χείλη.